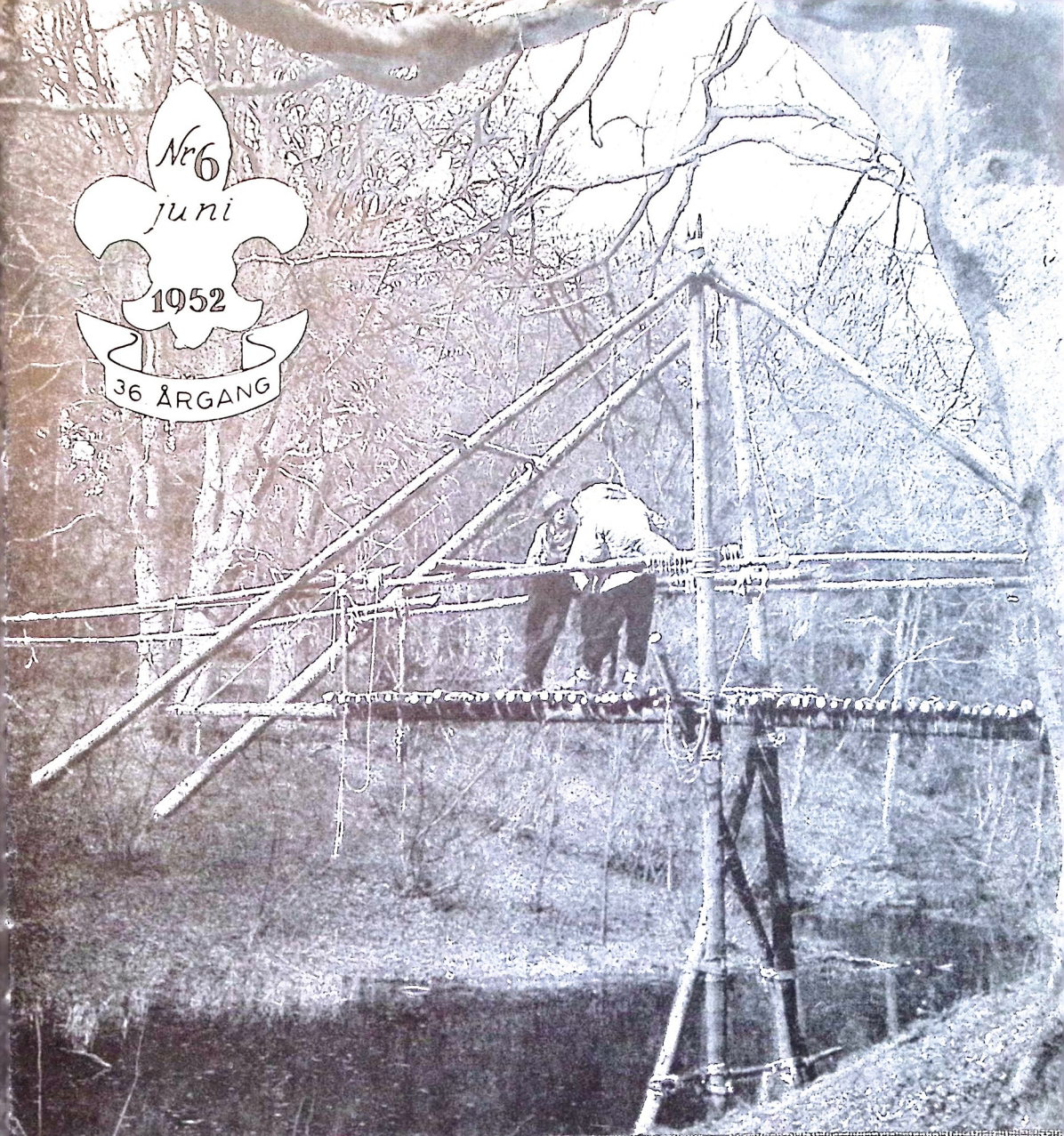

SPEJDERNES MAGASIN

Droslerne på lejr

Man var godt i gang med at lave middagsmad i troppens sommerlejr. Det var 3. dagen man var ude. Alle havde glædet sig, og TF havde fundet et dejligt sted. Alt var vel foreberedt. PF for Droslepatruljen sled vældigt i det, for at få frikadellerne færdige. »Georg! Hent lige noget brænde«, lød det. »Vel vil jeg ej, det ka' du selv gøre for...« og så kom der en længere historie. Nu manglede PF vand, men heller ikke det gad nogen hente. Man var så dejligt optaget af et skænderi mellem 2 af patruljens medlemmer, og nu så det ud til, at de skulle til at slås. PF arbejdede. Patruljen skulle jo ikke gerne være sidst igen. Han skældte ud og var sur. Nej! Han skulle ikke med i lejr mere. Dette her var ham for meget. Heldigvis blev slagsmålet ikke til noget, man fandt på andet. En læste »Skipper Skræk, en skulle lige...., en tredje var gået o.s.v. Allerede kl. halv 12 begyndte de første at spørge, om maden ikke snart var færdig, og jo mere kl. nærmede sig 12, jo mere blev der spurgt. Man flokkedes tilsidst om PF, der måtte stå for skud, både hans person og frikadellerne fik en omgang. Drengene

stod rundt om med hænderne begravet dybt i lommerne. Sådan gik hver dag for Droslepatruljen. TF havde arrangeret flere ture o.l., men D. kunne aldrig tage sig sammen til at deltage. Patruljekloven var der altid med sine dumme bemærkninger og resten grinte fjollet. Aldrig manglede de en undskyldning. Dagen før hjemrejsen sidder Bent fra Droslerne og Paul fra Lærkerne og snakker lejr.

Paul: »Man kan blive helt vemodig ved tanken om, at lejren nu snart er forbi, og man skal hjem igen. — Tiden er fløjet afsted fra os, og sikken en sjov vi har haft, både med tilberedningen af maden og alt det andet, jeg ved snart ikke, hvad der var bedst. Selv det at hente brænde har jeg fundet behag i, når det var min tur. Vi var jo alle i gang, som vi plejer. Hver havde sit job, som han satte en ære i at udføre ff. Også de forskellige ture og lege, og øvelsen har vi nydt. Sikke en masse jeg skal fortælle, når jeg kommer hjem.« Og sådan blev han ved. Han lagde slet ikke mærke til, at Bent blev

mere og mere tavs. Pauls begejstring for lejren forstod han slet ikke. Nu havde han lige gået og troet, at han sammen med Droslerne havde haft det mægtigt godt, de havde sagt en masse dårlige vittigheder, drillet hinanden og fået PF til at skælde ud, og hvad de ellers kunne finde på, men den begejstring, som Paul snakkede om, den kendte han slet ikke. Han havde forstået, at det de havde fået ud af det i Droslepatruljen slet ikke var noget i sammenligning med Lærkepatruljens oplevelser. Han, Bent vidste, at han ikke kunne tale om sommerlejren og spejderarbejdet med en sådan begejstring som Paul. Der måtte være noget galt et sted. Han spekulerede og spekulerede. Først længe efter lejren gik det op for ham, måske ved et tilfælde, måske fik han det forklaret, løsningen lå lige for, Droslerne manglede patruljeånd. Det er da noget ærgeligt noget, tænkte Bent, så han spurgte, og fik forklaret og diskuteret med sine kamerater og TF. Og det gik op for ham, at problemet vist alligevel ikke var så stort. Denne opdagelse og forståelse af patruljeåndens betydning kom til at betyde uendeligt meget for Bent, også senere, han har selv fortalt mig det.

FCJ.

Forsidebilledet

er fra Landsskovmandsturneringen og viser den største bro, danske spejdere endnu har bygget. Den er 27 m lang og 8 m høj. Der gik 508 stk. tømmer og 600 m tovværk til.

Fra Mohikanernes lejr (Landsskovmandsturneringen)

Landsskovmands-turneringen

Et job for mandfolk —

Af MAGASINET'S udsendte medarbejder DICK

Med stigende ængstelse havde man i den sidste tid læst i »Manitoba Post« om det tiltagende bandituvæsen, der florerede i det nordvestlige Canada. Nordvest politiet syntes at stå magtesløst, da det ikke var muligt med det forhåndenværende politimandskab at sætte noget virkeligt effektivt ind. Man var klar over, at den lovløse tilstand ikke kunne tolereres, og besluttede derfor at indkalde frivilligt hjælpemandskab. Disse udsøgte elite-tropper ankom d. 10. april til fort Knox, hvor de blev modtaget af fortchefen, kommander Bullar. Fort Knox er ikke beregnet til at skulle huse så mange folk, som der her var tale om, hvorfor mandskabet måtte campere i det fri i selvkonstruerede bivuaker, der var præget af individuel arkitektur, spændende lige fra smagfulde, solide og lune natopholdsrum til pagoder på fire gloende pæle, templer, garager og middelalderlige riddersale eller blot et solsejl med morgenkaffe på terrassen.

Impowala

Af hensyn til den omfattende efterforskning, var det nødvendigt at ifordele opgaverne og at handle hurtigt. Knappt var derfor mandskabet blevet mønstret, førend de blev sendt afsted i forskellige retninger for at varetage de hverv, der var blevet dem overdraget.

Nordvest for Calgary ved Porcupine River ligger statens store kraftværk; det udnytter flodens brusende vandmasser, der sydende og buldrende baner sig vej gennem de store rør og ind i de mægtige

turbiner i maskinhallen, hvor de omsættes til højspændt elektrisk kraft. Af hensyn til faren for indianeropstand ønskede politiet optaget en skitse over kraftværkets mål og beliggenhed i forhold til floden samt af maskinernes placering i bygningen. Denne skitse skulle danne grundlaget for udfærdigelsen af en bevogtningsplan.

Medens de blålige lyn gnistrede i de store dynamoer lå — langt ude østpå i de store Blackwood skove — en indianer og stønnede af smerte. Det var høvdingen for Irokeserstammen, den stolte Impowala. Han var nylig af en pelsjæger blevet bragt såret tilbage til lejren — skudt i venstre skulder af en guldgraver. Høvdingen var rasende, mest over at guldgraveren havde stjålet hans gyldne amulet. Stemningen var meget ophidset blandt stammens indianere, men hjælpepolitiet beroligede gemytterne, forbandt høvdingens sår og lovede at opspore amulet'en.

Hos guldgravere og banditter

I en slugt i den nordvestlige udkant af Shawneewood skovene havde et hold guldgravere slået lejre. De mente her at have fundet et guldførende lag i den grusede jordbund. En blålig røg steg op fra et bål, hvorom en klynge mænd havde forsamlet sig. Det var alle skumle personer, der så ud til lidt af hvert. En af guldgraverne, en fyr med skæg om kind og hage, drejede kærtegnende en gylden brosche, eller hvad det nu var, mellem de af nikotin brunede fingre. Det var ikke til at undre sig over, at hjælpepolitiet ankomst til lejren gav anledning til megen uvilje blandt guldgraverne; og da politiet fik øje på amulet'en, der dinglede i en kæde om halsen på den guldgraver, på hvem det signalement passede, der var opgivet af Impowala, og derfor ville beslaglægge denne, gik guldgraverne over til håndgribeligheder, der endte med, at politiets mandskab blev bagbun-

det og proppet ind i en hostende bil og kørt bort til et ensomt sted i skoven ved Crownsnest. For lettere at komme over besværlighederne med at binde politiets folk, fandt man på en krigslist, idet man påstod at have fundet en oliekilde. Man bad derfor lovens håndhævere om at lugte til jorden for at konstatere, om det var olie, det lugtede af eller blot Hof pilsner. Når derfor de intetanende politifolk bøjede sig ned, var man over dem.

Efter de udstedte instrukser mødtes hjælpepolitiet på politipost 3 ved Porcupine River. Her gjordes rast for at tilberede og indtage et måltid varmt mad. Mandskab, der havde været nordpå, berettede om deres oplevelser ved Eagle Lake, hvor de ifølge oplysninger af den pelsjæger, der havde hjulpet Impowala, havde fundet en del stjalne skindbundter. For at skindene ikke skulle tage skade af fugtighed, vilde dyrs gnaven eller lignende, havde man forfærdiget et stillads og anbragt dem derpå. Under dette arbejde kom en papirslap til syne,

Og så af sted mod ukendt mål —
...bastet og bundet

Canadas højeste mand, pelsjæger „204“ starter

hvorpå stod en henvisning til et nærmere angivet sted i skoven. Ved at følge dette spor kom man ud for en gyselig oplevelse, thi højt oppe i en mægtig gran grinede et menneskekranie een i møde, og i dets ene øje sad en melding, der gav oplysning om skjulestedet for et sprængstofdepot, der dog viste sig at være tømt for nyligt.

Sabotage

Længere mod nordøst ligger politipost 5, der er forsynet med telegraf, hvilket var til stor hjælp, da man derved kunne give hjælpepolitiet forholdsordrer for den tilstundende nat, samt om at have et vågent øje med Hudson Bay Compagniets fangsthytte sydøst for Mount Powell, når man kom der

forbi. Det kunne også gøres nødvendigt; thi det viste sig, at sabotører havde anbragt en sprængladning i bygningen, der ville være røget i luften, når rengøringskonen næste morgen var kommet og havde lukket entredøren op, thi med djævelsk snedighed var døren med en tynd ståltrådsline sat i forbindelse med en udløser.

Dagen gik på hæld, og politiholdene søgte mod Yellow Creek i Huronerwood, hvor politipost 7 er beliggende. Her indrettede man sig for natten, efter at man forinden havde hentet en sadeltaske op fra en meget dyb kløft, hvori en bortflygtet og mistænkelig rytter havde kastet den. Knap var solen stået op den næste morgen førend hjælpepolitiet startede for at søge hjem til fort Knox. Friske hestespør på den bløde skovbund vakte mistanke, og man fandt det rædeligst at tage en afstøbning. Et hold gjorde særdeles meget ud af det; thi som de skrev i deres rapportbog: »Vi tog et aftryk af en hest«. Dette vil nu blive opstillet i kuppelsalen i det naturhistoriske museum i Milford.

Mr. X

Man havde fra politiets side særlig en mistænkelig person i kikkerten. Man antog ham for den egentlige leder af sabotagehandlingerne eller i hvert fald som et mellemled mellem grupperne. — Uskyldigt hed det sig, at han fotograferede dyrelivet i de udstrakte skove, hvor han mest sås luske om med et fotografiapparat dinglede på den trinde mave og en ablatrevolver stukket i det lurvede læderbælte. Lukkede man imidlertid hans fotokasse op, viste det sig, at

den kun indeholdt frimærkepapir og Läkerol pastiller. Det så jo ret mystisk ud. — — —

I Bill's bar

Det er aften, og vi befinder os i Bill's bar. Det tilrøgede lokale er fuldt af folk, mest guldgravere, cowboy's, cowgirl's, pelsjægere og andre af disse wild west beboere. En munter stemning hersker overalt; thi der spares ikke på de våde varer, der udskænkes af den trivelige bartender, Bill, der står bag bardisken iført sin berømte gule vest med den dobbelte rad af blanke underbukseknapper. Hans poliske øjne farer rummet rundt for at følge sine gæsters færd. Den charmerende cowgirl, miss Aurora fra Hillred, går omkring med en pistol i bæltet og nedkrængede gummistøvler og lægger stjerner for gæsterne. Bedst som dansen går lystigst, og stemningen er højst, hører man højroset støj. Et par personer er kommet i klammeri. Den ene, en sortsnsuset person med sixpence og halstørklæde, tager pludselig sin revolver frem. Et skud lyder, og en mand styrter død om på gulvet, mens morderen undslipper. De ophidsede bargæster trænges om den faldne. Nu indfinder rødfrakkerne sig og tager sig af den videre undersøgelse.

På manden fandt man et spil kort med nogle mystiske notater, som blev gjort til genstand for en nærmere behandling. Ligeledes viste den dræbtes bagage, der var hensat i garderoben, et tidligere hønsehud, sig at indeholde ting, der tydede på, at han havde med sprængstoffer at gøre. Det var et godt kup, politiet her havde gjort, for af de eksperterne tydede no-

Forlikmandanten drøfter situationen med pelsjægere og politifolk

Impowala — Irokesernes tapre høvding

taler fremgik, at man ved at følge disse nærmere spor kunne få oplysninger, der kunne føre til opklaringen af de mange sabotager, og dermed til uskadeliggørelsen af disse lyssky personer og deres virksomhed.

Bortsprængt bro

Hjælpepandskabet satte straks ind på denne opgave. Den mørke nat svøbte alt i sin sorte kappe, da de drog ud for at løse mystikken. Men ude i en guldgraverlejr øst for Cuckoo Valley sad en flok skumle, ubehagelige fyre og ventede på, at midnat skulle passere. De så sig af og til uroligt om og skottede hen til et telt, hvor der stod nogle kasser med påskrift Kinley's Cream Cakes, men som indeholdt eksplosive sprængstoffer. Noget måtte være i gære. — Som en lysende stålorm jog Pacific nat-ekspressen i rasende fart frem ad de blanke skinnespor, de mange passagerer sad sorgløst og lod sig rulle i søvn af hjulenes taktfaste rytme. Dog havde knapt rådhusuret i Milford slået sit halve timeslag og forkyndt, at nu var klokken halv eet, førend der ude ved den store jernbaneviadukt lød et øredøvende brag. Det var viadukten, der i en regn af cementblokke og forvreden jern styrtede sammen. Det havde hjælpepolitiet ikke kunnet forhindre. —

Sabotagen florerede kraftigt. Således indløb der til Fort Knox melding om, at midterfaget på den store bro, »Arrow Bridge«, over Arrow Lake var bortsprængt af sabotører. Da det var meget vigtigt, at få broen istandsat, og der ikke kunne skaffes fornøden arbejdskraft dertil, måtte hjælpepolitiet træde til som broponierer. Ligeledes måtte disse frivillige lovens håndhævere

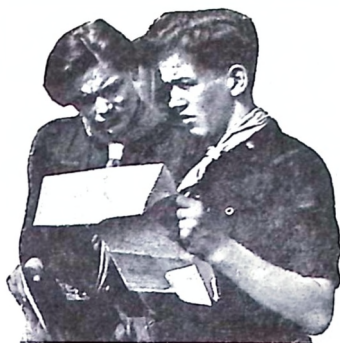
assistere som landmålere ved et stort vejprojekt, regeringen havde i sinde at udføre fra Huntinghill til Cuckoo Valley.

Midt under alle disse besværligheder med sabotage, pelstysterier og smuglerier opstod der uroligheder i det sydlige indianerreservat. Hjælpepandskabet afsendtes til Calgary og Crownsnest væsentligst til brug ved kurértjenesten. Der rådede frygtelige tilstande; Shawneeindianerne havde angrebet landsbyen Tottingham, hvor de dræbte adskillige personer, brændte og plyndrede. Ligeledes var deligencen Fairbanks — New Deal blevet overfaldet og 9000 dollars og 1625 ounces guldstøv bortranet.

I Mohikanernes lejr

Noget af det, Hudson Bay Compagniet mest havde ærgret sig over, var tyverierne fra deres talrige vildtfælder, der hovedsageligt var opstillet vestude i den vildtrige Mohikanerwood. Når de skulle efterses, fandt man mest afrevne tændstikker, barberblade og pibeudkrads anbragt i fælderne. Det var derfor også hjælpepolitiets opgave at undersøge disse forhold nærmere. Man havde mistanke om, at nogle pelsjægere vidste mere besked om disse fælders placering end ønskeligt var. Desuden havde man formodning om, at disse pelsjægere tillige drev forbudt whiskyhandel med indianerne.

Ved Oulcreek har Mohikanerstammen sin boplads, lunt skjærmnet af vildniset. Det er en stor lejr med talrige tipi'er. En totempæl er opstillet i nærheden af offerstedet, hvorfra en blålig røg stiger op fra et glødebål. Høvdningen, sorte Ørn, sidder i sin tronstol og ryger på sin fredspibe, hvad han

2 sydslesvigske deltagere

holder meget af. Tronstolen er beklædt med nogle falmende, røde tæpper, antagelig tiltusket for bjørnekløer og grankogler.

Man kan se, at dekadensen breder sig uhyggeligt blandt indianerne, thi ved sorte Ørns fødder ligger flere tomme whiskyduke. Høvdningen er just i underhandling med en pelsjæger, klædt i ternet skjorte, brune fløjlsbukser og på hovedet en skindkabus. Men fra det omgivende krat spejder flere vagtsomme argusøjne på dette sceneri, for — ikke sandt — pelsjægeren svarer jo nøje til det opgivne signalement på whiskysmugleren.

Brand og uhygge

Ved Hudson bay har »The Hudson Bay Company« et af sine store magasiner. Her opstod der pludselig brand, antagelig påsat. Den slukkedes dog hurtigt, men et par personer blev røgforgiftede og måtte af hjælpepandskabet bæres ned fra øverste etage og gives kun-

Fortsættes nederst næste side.

Et farligt selskab at dumpe ind i som uonsket

Ned med nakken kammerat

På DYBHAVSEKSPEDITION

jorden rundt med „Galathea”
af Torben Wolff.

14. REJSEBREV — EFTERTRYK OGSA I UDDRAG FORBUDT

Udfor Hawaii, i april 1952.
Da vi skiltes sidste gang, lå „Galathea” stadig og plaskede rundt i Tongagraven. Vi havde afsluttet de epokegørende fiskerier, som jeg udmalede for jer i sidste rejsebrev, og nu var det kuglearbejdet, det gjaldt.

De roterende magnetkugler.

Som bekendt spiller vi her ombord på mange strenger. En af dem hedder under søgelse af moder jords magnetiske kræfter. Sådant noget foregår ved nedsænkning af fintmærkende, magnetiske apparater,

der beskyttes mod vandets tryk af en tykvægget, umagnetisk kugle. Tidligere har I hørt om, hvorledes det lykkedes os at få vore to kugler tætte, så de kunne sænkes 10 km ned i Philipinergraven, uden at der kom vand ind. Siden har Andreasen og Espersen, der står for kuglearbejdet her ombord, basket med instrumenterne og med at komme kuglens rotation til livs. Sagen er, at den mange km lange wire, hvori den tunge kugle hænger, snor sig op, når den belastes. Trods indskydelse af et drejebled vil kuglen alligevel rotere, hvilket bevirker, at det magnetiske

måleinstrument inde i kuglen giver nogle højst forbløffende resultater. Det kunne man selvfølgelig ikke ha', hvorfor der blev sat en vældig halefinne på kuglen, inden den forsvandt ned i dybet. Når skibet så bevægede sig fremover, måtte roret bevirke, at kuglen opgav den uheldige trang til at rotere. — Det gjorde den også, men til gengæld fandt den — på grund af farten gennem vandet — på at vrikke eller nække eller „pendle”, som fagfolkene kalder det. Midlet herom måtte jo så være mindre fart gennem vandet, hvilket krævede større rorvirkning for at hindre rotation.

Hertil og ikke længere nåede vi, da et kugleleje i spilmotoren brød sammen. Et par dage før beregnet satte vi derpå kursen mod Tongaerne — og lykønskede løvrigt hinanden til, at spillet havde ventet så længe med at gå i stykker.

Kongeriget Tonga og dronning Salote

Der var flere grunde til vort korte visit i Tonga. Bl. a. havde Nationalmuseet udtrykkeligt bedt om etnografiske ting fra den ørgruppe, hvis vejen faldt forbi. Desuden kunne vi her fylde vore ferskvands-tanke op, og derved spare den kostbare olie, der ellers bruges til at lave ferskvand ved destillering af havvand.

Tonga er et kongerige, det eneste i Syd-havet, og sikkert et af verdens mindste, idet alle øerne tilsammen kun dækker et areal så stort som to trediedele af Lolland. Øerne blev første gang besøgt af den flittige Captain Cook, der sejlede rundt i Stillehavet i 1769'erne, og opdagede det meste af det, der endnu ikke var opdaget. I 1845 blev de samlet under en konge, som kunne føre sin stamtavle tilbage til omkring år 1100, så Tonga er måske verdens ældste kongedømme, noget vi jo ellers går og anser Danmark for at være.

I sidste halvdel af forrige århundrede forstod kongerne at spille englænderne, tyskerne og franskmændene ud mod hinan-

Landsskovmandsturneringen (fortsat)

stig åndedræt. Ved hjælp af signalering fik man forbindelse med politipost 4, der beordrede mandskabet til at søge dertil. På denne post vandrede Canada's længste mand omkring i et par store skaf-testøvler og i en brun vams fra klunketiden. Med gavmild hånd uddelte han al til de forsamlede politifolk, alt imedens en besøgende indianerhøvding foranstaltede en konkurrence i ildboring.

Natten var faldet på. Fra Mohikanerwoods sydøstlige del så man i retning af Cuckoo Valley nogle mystiske lyssignaler bane sig vej gennem det ravn sorte mørke. Men hvor Fox river, 1 km syd for Yorkton, løber langs med Pacificbanen, hændte der ting, der fik hårene til at rejse sig. Thi frem gennem den natmørke skov drog et ligtog afsted under fakkelskin. I dyster stilhed og med langsomme skridt bar 6 mand den tunge kiste ind i grænerne, hvor den skjultes med grene. Derpå spredtes de mystiske personer og opslugtes snart af mørket. En skindsmugling havde fundet sted. —

Det var beretningen om det, der hændte på landsskovmandsturneringen på Hylkedam i påsken. Du, som var med, vil nikke genkendende til de optrin, der fandt sted. Var anstrengelserne store, og var der ikke tid til en lur i liggestolen, har du sikkert hjembragt mange og gode minder om de herlige dage, du tilbragte som hjælper i det berømte canadiske Nordvest Politi med de røde frakker. Minder, som du fra tid til anden kan tage frem og glæde dig over. Og som akkom-

Spejderchefen overrækker præmien til det vindende hold fra Hillerød. Til venstre Sv. Buhl

pagnement hertil vil du erindre omkvædet på visen: Et stenkast nord for Blackwood, som vi sang ved lejrbalet: „Når der bli'r slået alarm, hjælper vi lovens arm.”
Dick.

Landsskovmandsturneringens 10 første hold

NR.	Hold nr.	Trop	Points
1	33	Chr. d. 4., Hillerød	1141
2	34	Bytropsen, Nykøbing F.	1051
3	36	Frederiksborg	1033
4	4	3. og 7. Odense	997
5	40	Chr. d. 4., Hillerød	981
6	13	5. Århus	979
7	80	Furesø, Lyngby	933
8	84	Hellig Anders, Slagelse	927
9	41	1. Glostrup	926
10	66	Vikingerne, Heimdal	925

den, så de selv beholdt en væsentlig del af magten; bl. a. kan ingen hvid mand eje jord på Tonga, kun leje den af kongehuset, så der er meget lidt plantagedrift.

For øjeblikket regerer den statelige dronning Salota Tubou, der har siddet på tronen siden 1918. Hun er overordentlig afholdt af sine 30.000 tonganesere, hvorimod hendes søn, kronprins Tungli, der har studeret på universitetet i Sydney og har lidt vel mange højtflyvende ideer, har vanskeligere ved at begå sig. Regeringen vælges af Hendes Majestæt, og desuden er der en lovgivende forsamling. Som udenrigsminister og rådgiver for dronningen fungerer den britiske konsul, der er en ganske betydningfuld person i det lille ørige. Handelen er meget ringe, kun en del kopra — tørrede kokoskerner — eksporteres.

Dronningen blev på behørig vis hilset med 21 salutskud, da vi ankom, og skibets chef, kommandør Greve og ekspeditionslederen dr. Bruun aflagde senere visit hos hende. Til deres store fortrydelse modtog hun dem i europæisk kjole, ikke i den pragtfulde tonganesiske hofdragt.

Vi kunne kun afse et døgn til opholdet på Tonga. Det meste af tiden stødte jeg rundt på jagt efter etnografiske ting, mens de andre zoologer samlede dyr på korallerevet. Jeg fik bl. a. nogle smukke fletarbejder, perlekranser af sneglehus samt en del af det interessante tapa. Det er en slags tøj, der laves ved udblodning og påfølgende udhamring af bark eller rettere bast af silkebomuldstræet. Med særlige elicheer påtrykkes bagefter brune farver i smukke mønstre. Af kronprinsensens broder fik vi et par fine gaver til Etnografisk Museum, og dronningen udtrykte ønske om senere at sende nogle ting til det.

Kongegravene er stadigvæk tabu —

Hovedstaden, hvor dronningen har sit vilalligende slot, hedder Nukualofa. Den ligger på rigets største ø, Tongatabu, der betyder »det hellige syd« (tabu = hellig, urørlig).

En tonganesisk læge, Alo, kørte nogle stykker af os en tur rundt på øen. Den er opbygget af koralkalk og næsten helt flad. Han viste os en af de flere 100 år gamle kongebegravelser, »langi«, der har form som lave pyramider. De er opført af koralkblokke, der er ca. 7x1x1 meter, og disse vældige sten er hentet på en fjern ø, over 1000 km fra Tonga. De kune sejle, de

gamle polynesiere! Oven på pyramiden, der mælte 40—50 m i kvadrat, voksede græsset vildt, og en af os spurgte Alo, om man ikke gjorde noget for at holde græsset i ave. »Nej, kun de kongelige og højadelige må gå op på pyramiderne — der er tabu for alle andre«, lød hans svar. Ganske vist har Tonga været kristent i 100 år, men de gamle tabu-regler stikker dybt.

Alo viste os også et elendommeligt, portallignende bygningsværk midt i junglen. Det består af to, 6 m høje koralkblokke, der er forbundet med en svær overligger, som er noget forsænket ned i de to støtteblokke. Hvad denne omkring 700 år gamle stenkolos er for noget, vides ikke — den er omgivet med samme mystik, som stenstatuerne på Påskeøen.

Tonga fik af Cook navnet Venskabsøerne, for tonganeserne var så venlige og ligefremme. Disse egenskaber har de bevaret lige siden, og vi var hurtigt midtpunkt i en flok glade børn og voksne, når vi gjorde holdt i en landsby og med Alo som tolk handlede os til et stykke tapa eller en stråmätte. Derfor var det med tungt sind, at vi så hurtigt måtte sige farvel til Tonga og begive os nordpå mod Samoa. Vi kunne jo ikke vide, at vi på Samoa ville træffe en lige så hjertevenstende befolkning, en endnu mere rodfæstet kultur og en langt smukkere natur — et sydhavsparadis, som vi nu skal høre nærmere om.

»Regnmageren«.

Det blev amerikansk Samoa, Galathea anløb, fordi vi her kunne få alle. En smeltende hed martsmonat stod vi ind i den smalle bugt, der fører ind til hovedstaden Pango-Pango (eller Pago-Pago) på øen Tutuila, der er så stor som Als. Pragtfulde, skovklædte bjerge af vulkansk oprindelse omgiver haven, der er den bedst beskyttede i Sydhavet. På nordsiden af bugten hæver en bjergknupe sig næsten lodret i vejret. Den har af Samoanerne fået navnet »regnmageren«, fordi vindene ved at tvinges op over den afgiver deres fugtighed som lokale regnbyger i området bag ved den.

Både Pango-Pango og resten af Tutuila gav indtryk af at være en mønsterkoloni. Der var rent og ordentligt overalt, sundhedstilstanden var fortrinlig, og der var et for polynesierne uhørt stort fødselsoverskud.

Den første af de tre dage, vi opholdt os

Dronning Salota af Tonga sammen med kommandør Greve (t. v.) og dr. Bruun

på Samoa, havde jeg vagt om bord, men den følgende dag fik jeg lejlighed til sammen med fire kammerater fra skibet at foretage en motorbådstur rundt om øen om til nordkysten, til nogle ensomt beliggende landsbyer. Kun uvejsomme stier fører over bjergene ned til dem, og livet er derfor mere oprindeligt her end i de lettere tilgængelige landsbyer på sydkysten.

Samoanerne forstår sig på husbyggeri —

Et samoansk hus er en virkelig skønhedsåbenbaring — se blot på billederne! Det palmeladstækkede tag hviler på en cirkelrund eller oftere oval kreds af svære pæle. Bjælke- og spærkonstruktionen, der bærer taget, er et enestående stykke tømrerarbejde, og ikke et søm er benyttet. Samoanerne er sandelig specialister i besøringer — der kan vi andre lære noget! Om morgenen og aftenen, når solen står skråt på himlen, ruller der mætter ned fra tag-skægget, så der er skygge inde i huset. Selv midt på dagen er der luftigt og svalt i et Samoa-hus, men beboerne har ikke meget privatliv på den tid, da man jo kan kigge tværs gennem huset. Mellem hytterne vokser kokospalmer, bananer, brødfrugttræer, sukkerrør og skønne Hibiscus, og op ad bjergene ligger kokosplantningerne og markerne med taro, en plante med en kartoffellignende rodknold.

Et helstegt svin, vi gik glip af!

Den følgende dag var vi på en lige så vellykket fodtur over bjergryggen ned til landsbyen Fangasi, der lå vidunderligt smukt ved bunden af en lille bugt, der skar sig ind mellem bjergene. Først henrykkede vi alle børnene ved at gale, ofte, mjave, gå og vrinske i overensstemmelse med de billeder af husdyr, ugerne med stothed viste os i deres små skolebøger. Så handlede vi i flere timer med mødre og storesøstre om tapa, stråmætter og vifter, og her fik man brug for alt sit handelstalent; pengene er nemlig små — nu er det jo dollars, og dem får vi meget, meget få af. Til sidst satte vi os hen og sludrede med mændene, der var ved at tilberede et festmåltid på ægte polynesiske vis: Efter at et stort bål, der var tændt oven på en brolægning af sten, var brændt

Fortsættes side 90.

Kawa-ceremonien i den store høvedingehytte. Gæsterne sidder i baggrunden af billedet

Ja, — selvfølgelig
skal vi ud at bade
i lejren, men

Bliv ikke for længe i, ikke længere end 15 til 20 minutter. Efter spising må du vente 1—1½ time, før du vover dig ud, og gå aldrig ud, når du fryser, er utilpas eller forpustet. Dril aldrig en kammerat til at gå i vandet. Han behøver absolut ikke at være et pjok for det!

Fjern „tarlige“ ting fra badeområdet.

Altså, ingen ulykker og ingen risiko i år! God fornøjelse!

Pingo-Pingo sender os beskrivelse af et ganske fikst hattebender et reb ud mellem stænger i teltet, nært tagryggen. Til dette kan bruge til at hænge der du er krøbet i posen to andre reb. der

senere skal gå parallelt ned til jorden ude ved græskanten. På disse 2 reb fastner du tværpinde på samme måde, som når du laver en rebstige. Pindenes afstand og afstandene mellem rebene skal være så stor, at hattepuldene kan gå ned imellem dem. Du har nu et glimrende samlingssted for alle spejderhattene i din patrulje. Er der ikke plads i teltet, kan det jo anbringes under et træ el. lign.

Advarselssignal

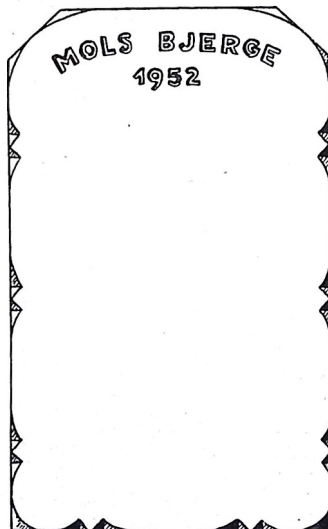
Advarselssignal

Når du tager af sted fra lejtpladsen, er det hensynsfuldt at markere, hvor du har haft affaldshul og latrin. Der til bruger du det internationale tegn, som du ser på tegningen. Det kan enten skæres ud i en tyk gren eller bestå af en gren, hvortil surres 2 tværgrene af forskellig længde.

Sæt dette mærke! Særligt nødvendigt er det på en lejrplads, der ofte benyttes. Tegnet bruges meget i udlandet, og det var en god idé at indføre det også her.

**En
navneplade** Hvor findes den spejder, der ikke samler autografer af venner og bekendte og »store kanoner« i deres sangbog? Jeg ved det ikke. Men her er en anden metode, som du kan bruge i sommerlejren. Du skal bruge et stykke godt og ikke for »groft« træ. Størrelsen er ligegyldig, men lav den ikke for stor. Formen er også ligegyldig.

Brug blot din fantasi. Den på tegningen viste er jo meget regelmæssig og fin at se på, men du kan nok lave din lidt mere original og særpræget. Pladen (eller det flade stykke) pudses med sandpapir, så overfladen bliver glat. Et passende sted skærer du lejrens navn eller sted og årstal, og ved hjælp af din kniv kan du nemt yderligere dekorere pladen. Pladen anbringes på din lejrplads, og nu kan du få lejrens øvrige deltagere og evt. besøgende til at skrive deres navne på pladen en-

Jeg kan godt lide at
râbe, og det ka: vi
vel alle. Her er nogle
rte sidste somner. De
ilde.

Det er mørkt og alt er stille. Vi prøver denne:

Skov — mørk — nat —
alt — tyst

Ischsch!!!

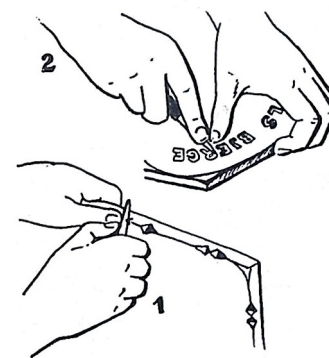
Det »råbes hviskende« og med uhyggestemning. En streng betyder lille pause og »Ischsch« kommer som et lyn fra en mørk himmel.

Og så er der indianerne på vej hjem fra togt. De nærmer sig landsbyen og råber »Hooja« og kvinderne svarer »Himalaja«. Altså 2 hold:

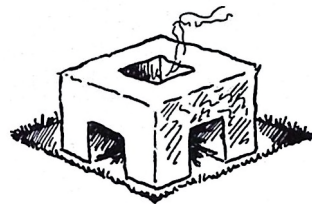
Hooja — Himalaja (svagt)
Hooja — Himalaja (kraftigere)
Hooja — Himalaja (med
voldsom kraft)
ââââââhhhhhh! (kraftigt
og hendøende).

Åååhhh betegner den endelige hjemkomst — man falder hinanden i armene! (Du må godt blive siddende —).

Et lille, men godt takkeråb til
den modige solosanger, har vi her:
Den! var! fin! DEN!!
DEN kraftigt!

Hvis du ikke har prøvet at bygge en forbrænder i en lejr naturligvis — bør du bygges som en artikulndivendig, med to røden. Den kan byggesv eller bedre endnu en laves fyringshullet, indbart affald hældes

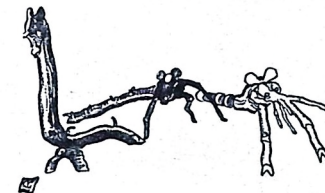

Forbrænderen skal brændes godt og kraftigt igennem, før den tages i brug. Den er sjov at bruge, og du vil opleve at se lejrpladsen konstant ren for alt brændbart affald. Alene det er jo noget!

Lejrbålet

Et patruljelejrball får mig altid til at tænke på de gamle nybyggere, der ved afstændt — efter danskens møje og besvær samledes omkring deres bål, og så snakkede man, sang, spillede, fortalte og meget andet. Tænk på disse brave folk, når du sætter dig til patruljens lejrball næste gang. Om bålet bliver godt eller ej, kommer an på hver eneste deltager. Heller ikke du behøver at være passiv. Ja, nogle er endog negative, så de bare driller de kammerater, der gør deres bedste. Lad de negative komme frem på arenaen!

Det er kun ved de store bål, man sidder i kø. Når man ikke er flere, end det kan lade sig gøre, sidder man i kreds, så alle er med i kredsen. Kun nybegyndere ligger ned – enten det nu er på maven eller ryggen. Trænede spejder *sidder*. Sørg for bedst mulig siddeplads til alle, brændestykker kan bruges. Syng – og syng meget; og syng de sange. I kan. Lad patruljens bedste

Forleden var der i København en udstilling, hvor en

sanger have en opslået sangbog. Lad ham synge teksten igennem og syng alle I andre med, så godt I kan. Lær de nye sange, hvor der er lys nok til at alle kan se. Undgå lommelygter og lad i stedet bålet flamme op, når I skal synge.

En morsomt formet trærod eller gren kan forarbejdes med din kniv og blive den morsomste figur. Se på tegningen her (lånt fra The Scout) — de giver et lille indtryk af det, der kan laves, men det kan gøres meget bedre endnu. Eventuelt kan træ, stene og ler kombineres, og du kan få noget sjovt ud af det — til morskab for dig selv og andre.

GOD LEJR!

Og på gensyn!

Næste nummer af Spej-
dernes Magasin udkommer
ca. 20. august.

Send nogle gode lejrbilleder til os.

GALATHEA (fortsat fra side 87)

ned, blev gløderne skrabet til side, og et middelstort, helt svin blev lagt på de glødende varme sten. Ved siden af lagdes en masse skrællede bananer, taro-knolde samt svinets indvolde, indpakket i bananblade. Flere varme sten blev anbragt langs svinets sider, hvorpå det hele blev tildækket med friske bananblade og brødfrugt-træets blade. Efter et par timers forløb ville middagen være færdig, men desværre kunne vi ikke vente og få en bid med — vi måtte tilbage over bjerget, inden det blev helt mørkt.

En aften blev alle fra Galathea inviteret til opvisning i Samoans og -sang. Der var to hold, et af sygeplejersker og et af gymnasiaster og unge lærere. Mange af dansene og sangene var meget smukke, og helt fantastisk var en sang af la »Tiria holdia —«, men med mange flere håndklap og bevægelser med arme og ben og udført i et forrygende tempo. Den ville jeg godt have lært og bragt med hjem!

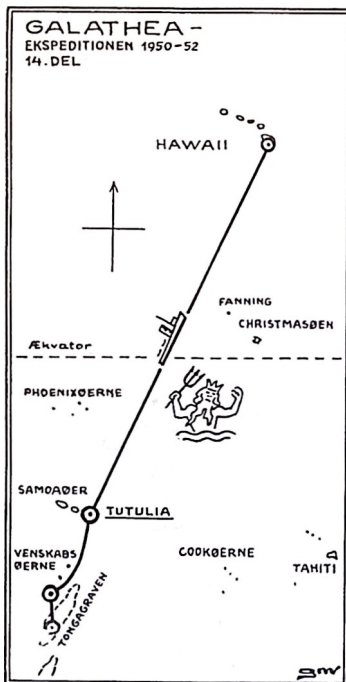
Det flotteste vi så, var den såkaldte sværdans; den blev udført med et særligt sværd, der under dansen blev hvirvlet op i luften og grebet igen på en måde og med en dygtighed, der ville have fået en cirkusartist til at blegne af misundelse.

Gæster ved den gamle, traditionsrige kawa-ceremoni

Men min største oplevelse på Samoa blev nu alligevel deltagelsen i en kawa-ceremoni. På adskillige øgrupper i dette område har det fra gammel tid været skik, at fremmede høvdinge og andre fornemme gæster hædres med den af polynesierne højt værdsatte kawa-drik, der kun må drikkes af de højststående. Den fremstilles af en plante, der er nær beslægtet med peberbusken. I hvert fald tidligere fandtes roden ved tygning og spyttedes ud igen, hvorpå der hældtes vand på (sandsynligvis sker det stadig på samme måde!). herved fas en drik, der ganske ligner opvaskevand og har en særegen, men ikke ueffen smag, selv om en europæer næppe ville forfalde dertil!

Det var en stor ære, der blev vist Galathea og dermed Danmark, da fem af os sammen med den amerikanske guvernør en af dagene blev indbudt til kawafest i en stor landsby i øens vestlige ende. Det foretog i en stor, pragtfuldt bygget hytte. Vi satte os i skræderstilling på bstmåtterne i hyttens ene ende, mens høvdingene, der

var vore værter, tog plads langs siderne. Her sad også den eneste anden person, der havde tilladelse til at være til stede — det var den høvdingedatter, der forestod tilberedningen og fordelingen af kawa'en. Foran pigen stod det gamle kawa-fad, et

rundt trug af træ båret af en tæststående kreds af ben, jo flere jo finere (se billedet). Af og til førte pigen en dusk Hibiscus-taver rundt i drikken; det skete med graciøse håndbevægelser, der alle havde ceremoniel betydning.

Selve ceremonien indledtes med en velkomsttale af den højeste af »the high-talking chiefs« (hvilket ikke betyder højtstående høvdinge, men de høvdinge, der fører ordet). Efter at tolken havde oversat talen, der handlede om, hvor glade og stolte samoanerne var over det ærefulde besøg, svarede guvernøren i lige så blomstrende vendinger (atter med oversættelse af tolken). Efter en ny tale af den anden høvding svarede først dr. Bruun og så kommandør Greve.

Derpå foretog overrækkelsen af gaverne, der bestod af tre tør-

Høvdingedatteren blander drikken i det ældgamle kawa-fad

rede kawa-rødder. På en mätte blev de trukket hen foran »high-talking« høvdingen, der berørte dem med fingerspidserne, hvorpå de en efter en blev overrakt dr. Bruun, kommandør Greve og guvernøren, der ligeledes satte fingerspidserne på dem, når de modtog dem.

»Manuia Samoa«.

Vi var så nået frem til udskænkningen af kawa'en. En af høvdingene gik hen til pigen, der overrakte ham kawa-skålen (en halv kokosnød) fyldt næsten til randen med drikken. Han gik ned i den modsatte ende af hytten, drejede rundt på hælen og marcherede med afmålte skridt hele hytten igennem og standsede foran dr. Bruun. Med en stor armbevægelse førte han skålen ned langs jorden og op til den slidende dr. Bruun. Dette sker, fordi høvdingen — af samoanerne — anses for at stå lavere i rang end gæsterne, så han som symbol på sin underlegenhed skal komme »nedefra«. Inden dr. Bruun tømte skålen til bunds, hældte han, som det er skik og brug, en lille smule af kawa'en ud på jorden — vel oprindeligt ment som et offer til guderne. Med et »Manuia Samoa« (»længe leve Samoa«), som vi andre gentog, hilste han høvdingen, der derpå gik tilbage og fik kawa-skålen fyldt op igen. Så gentog hele den samme ceremoni sig for os andre og høvdingene. Efter endnu et par taler var det færdigt, og først da mærkede vi, hvor ømme vi var blevet af den ubekvemme skræderstilling; mens den højtidelige og fængslende handling stod på, havde man ikke skænket den slags bagateller en tanke.

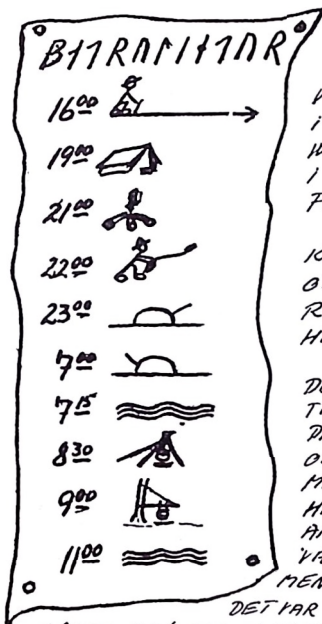
Bagefter foreviste den lokale høvding med synlig stolthed landsbyens store, smukt udstyrede kirke. Der er på Samoa sket det lykkelige, at det ikke er kommet til noget brud mellem kristendommen og de gamle traditioner og skikke. Derfor har Samoanerne, der af natur er dybt religiøse og har været kristne i over 10 år, formået at holde deres gamle kultur i hævd og bevaret deres traditioner inden for husbygning, tapafremstilling, kawa-ceremonien, landsbyens politiske liv o.s.v. For mig blev mødet med dette kernesunde, livsglade folk og dets kultur en af de helt store oplevelser på denne begivenhedsrige jordomrejse.

Torben.

Et af de smukke huse

Af Falkepatruljens krønike

17-18. Maj 1952

VED SIDSTE PATRULJEMØDE BESLUTTEDE VI, AT VI I ÅR SKULLE TAGE I LEIR MINDST HVER ANDEN WEEK-END SOMMEREN IGENNEM. FØRE HER IER I DIVISIONSTURNERINGEN VAR I NÆRHEST EN FIASKO, MEN VENT! FALKENE KOMMER!

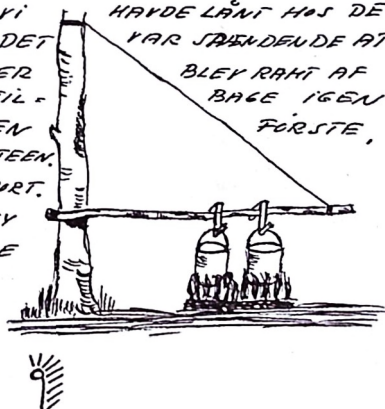
VI TOG AF STED TIL FØDS OG HENDE AT KUNNE FINDE EN LEIRPLADS UDE VED KYSTEN. OPPE VED MØLLEN TEGNEDE VI EN HELT LIGE RØD STREG PÅ KORTET - FRA MØLLEN TIL KYSTEN, HVOR VI VILLE SLÅ LEIR.

VI FULGTE DEN RØDE STREG SÅ NØJE SOM MULIGT. DET VAR SKÆGT. SKAL-ÆN HÅTTE VI VADE OVER TRODS DEN STRIDE STRØM. STEEN REY SIN REGN FRÅKKE PÅ DET FIERDE PÅSTRÅDSHEGN, VI PASSEREDE, MEN'S OVE PASSESSE PÅ, AT VI IKKE GIK OVER TILSÆDE MARKER OG SMÅBEPLANTNINGER. UNDERVEIS SÅ VI HÅRER, ET EGERN, ØDDAGEDE EN SPETTE OG SÅ MANGE ANDRE FUGLE. I ØSTERBY SKULLE VI EGENTLIG HAVE VÆRET IGENNEM KØBMANDENS NYSSÆDE URTEHAVE, MEN VI GIK LARGE UDENOM.

DET VAR IKKE SKÆRT AT FÅ LUV TIL AT SLÅ LEIR. EFTER LEIR-BÅLET PRØVEDE VI NOGET GODT. SPEND BEHÅBNEDE SIG MED TRE LØNNE-LYGTET OG SØGTE TIL SKØRS HER LAHEDE HAN ET MÅL CA. 1 MTR. BREDDT MED DE TO LYGTET - LYSSENDE LIGE OP I LUFTEN - SOM MÅLSTRENGER HAN JATTE SIG 6 SKRIDT BAG MÅLET, OG VI ANDRE SØGTE NU AT SNIGE OS FREM TIL MÅLET OG PRØVEDE AT KASTE REDNINGSLØBET (VI HAVDE LÅNT HAS DE ANDRE PATRULJER, SÅ HVED HAVDE SIT). DET VAR STÅENDEDE AT BLEV RAHT AF BAGE IGEN FØRSTE.

OM SØNDAGEN TRÆNEDE VI I LEIRPART. SPEND OG VIGGO KONSTRUERERE EN NY FORM FOR (K-) KØGESTED, SÅ GRYDERNE KAN SVINGES VÆK FRA BÅLET, NÅR MADEN ER FERDIG. DEN BLEV DØBT "SPIGGOSVING" - EFTER ØFFINDERNE - SE MIN FLOTTE TEGNING!!

LARS

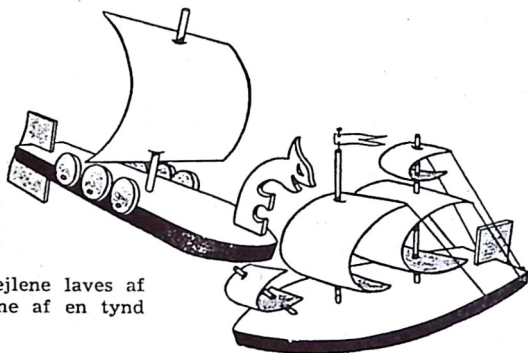
ULVESIDERNE *Junglenyt*

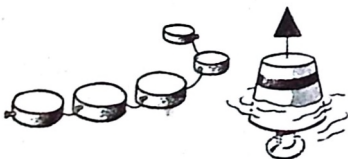
Lidt sjov ved stranden

På tegningerne kan du se, hvorledes du kan lave nogle små skibe, som du kan få meget fornøjelse af at lege med ved stranden til sommer. Selve skibet skæres ud i let træ eller endnu bedre i kork, hvis du kan skaffe det.

Roret er det vigtigste. Det laves af tyndt træ og sættes fast bagpå ved at lave en rille enten i skibet eller roret, så det kan presses fast. Hvordan skibet ellers skal se ud, hiter du nok ud af. På tegningerne kan du se to forskellige slags, et vikingskib og en fuldrigger. Sejlene laves af svært papir, masterne af en tynd rundpind.

Det kunne være morsomt også at lave nogle bøjler, som vist. De laves af gamle propper eller de flade af let træ. Den ene slags er bundet sammen, idet du sætter et par stifter eller nåle fast og binder dem sammen. I den anden slags

bankes et svært søm eller en skrue forneden, så den kan holde sig oprejst.

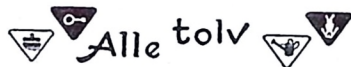

På billedet ovenfor kan du se et flot vægmaleri, der forestiller en mængde italienske ulveunger.

Billedet har været anvendt på en stor spejderudstilling i Italien.

I de første numre efter sommerferien skulle vi gerne have nogle beretninger om jeres sommerlejr. Vil du hjælpe mig?

Gråulv.

BF Ole Piegras,

1. Juelsminde flok.

BF Mowgli, Erik Pedersen,

1. Langesø flok.

BF Mowgli, Mogens Rasmussen,
Birkebeinerne, Junglebrødre.

De to ulve på tegningen er igang med deres både, og laver kapsejls. De svømmer bagefter og puster selv vind i sejlene med et pusterør. Det ser sjovt ud. Måske skulle du prøve det?

Hjælpen er nær

Imedens ventede drengene midt ude i mosen stående i mudder til knæene oven på taget af den til-dyndede tyvehule.

Lærer Aagaard blev ude af sig selv, da han læste ligaes nød-råb. Han ringede omgående til redningskorpset og cyklede selv ned til mosen, hvortil han ankom samtidig med redningskorpset, der ved hjælp af et par pramme og en lang stige fik hentet de tre drenge i land. Selvfølgelig var de frygtelig forkomne efter det kolde mudderbad. Alle tre drenge — og iøvrigt også den tapre hund, Kras — blev kørt ned til Krilles hjem i Præstegården.

Politiet kom snart efter, og nu fortalte drengene om telefonopringningen, tyvehulen og det planlagte indbrud på skolen samme nat — og så fik politiet travlt. De fandt hurtigt telefonledningen nede ved åen, og den viste snart vej til stortjven Thorvald, der omgående blev anholdt. Næste dag blev tyvekosterne i hulen under mudderet gravet frem med store anstrengelser, men det var umagen værd, så store vær-dier var der. Hunden Kras fik i de følgende 14 dage hver aften en friskstegt »kotelet med skaft« som belønning for sin redningsdåd. Ud over lidt forkølelse fik de tre K'ers ingen mén af mudderbadet — til gengæld fik de nogen tid efter en klækkelig dusør, fordi de havde fundet tyvekosterne og hjulpet til at afsløre tyvebanden.

Kidnapped

Opdagelsen af forbrøderhulen var gledet lidt i baggrunden, og li-

vet på skolen og i hjemmene gik sin vante gang. Kras jagede flittigt kyllinger og åd mængder af tølfer. Kalle, Krølle og Krille besøgte lærer Aagaard mindst een gang om ugen, og var Aagaard end nok så streng på skolen, var han i sit hjem altid vældig flink og fuld af muntre påfund.

De tre gutter havde alle læst ulvebogen igennem, og hvis de kunne undgå at få en voksen fører, havde de meget stor lyst til at blive ulveunger. I al stilhed tumlede de med store planer om at danne en slags privat ulveflok, som de selv ville lede, men for at kunne dette regnede de det for nødvendigt at være de stærkeste, hvorfor de benyttede al deres fritid til at bokse og brydes. I denne periode var Kalle om muligt endnu mere forslået end ellers, og selv den nette Krille kom hjem på præstebgården forrevet og snavset fra de hemmelige ligamøder. De var snart klar over, at godvilligt fik de ikke medlemmer til denne private ulveflok, derfor fandt de tre raske gutter, rigtige slagsbrødre med krummer i, som de ved gode ord og mange æbler fik lokket til at blive optaget i flokken som en slags kommende bandeførere, på den måde blev de 6 i ligaen, der alle havde sværget troskab og tavshed. Derefter skulle der skaffes 8 almindelige medlemmer til ligaen, det skulle også være kvikke og raske fyre, men for at de 6 første og overordnede medlemmer kunne beholde magten, måtte de næste 8 ikke være alt for stærke drenge. Det ville blive vanskeligt at finde de rette, og man blev efterhånden klar over, at disse drenge måtte kidnappes på dramatisk vis. Da Krølles forældre skulle på en 8 dages rejse, og der derfor kun var en gammel nervøs tante hjemme for at tage sig af Krølle, valgte man at bruge en af kældrene i Krølles hjem til hvervekontor. Der fulgte en travl tid med at udstyre denne kælder på en spændende måde. Krille vidste, at der på skolen lå et gammelt, ødelagt skelet, dette »lånte« han ved hjælp af en falsk nøgle og anbragte det i Krølles kælder. Kalle kendte et sted, hvor en mænge herreløse katte holdt til, her fangede han ved hjælp af mælk og sild på 2 aftener ialt 8 manglefarvede katte, der under

fangstforsøgene, hver gav ham mindst 8 blodige rifter, Krølle indsamlede oppe i skoven en mængde fosforlysende trøsket træ, der blev anbragt alle mulige steder på skelettet. Kattene blev sluppet ud i kælderens, hvor også skelettet var opstillet. Krille skaffede et højttaleranlæg med mikrofon og fik anbragt højttaleren bag ved skelettets kranium. Nu var alt rede til at modtage drengene.

Uhyggelige oplevelser

En halvmørk eftermiddag kom lille Peter traskende hjemad fra fodboldkamp. Som han gik i en mørk alle blev pludseligt et tørklæde viklet ham om, mund og øjne; samtidig blev han grebet af mange ivrige hænder, løftet op, og, efter mange gange at være blevet snurret rundt, bortført. En for-drejet drengestemme lovede idog, at han ikke skulle blive gjort for-træd, dersom han forholdt sig tavs. Da tørklædet blev løsnet fra lille Peters hoved befandt han sig i en mærkelig Kælder. Rædselen greb ham, da han stirrede på det lysende skelet og på de 2 gange 8 par gnistrende kattedøjne, der gloede på ham. Imellem benene på ham vrimlede det med katte, nogle spandt og nogle miavede. Tilsammen opførte de en rædselsfuld kattekoncert. — Så begyndte skelettet at tale. Selvfølgelig var det fra mikrofonen stemmen kom og den sagde: »I morgen møder du ved det gamle hule piletræ i bondemosen kl. 16.« Så fulgte en pause, hvorpå en grøn lysstråle faldt på et lille bord midt i kælderens, det virkede uhyggeligt, men stammede fra en grøn lommelampe, der kastede en lyskegle ind igennem et nøglehul. På dette lille bord lå papir og blyant. Så sagde stemmen fra skelettet: »Skriv dit navn på papiret, hvorved du lover at slutte dig til »de tre K'ers ulveflok«, og hvorved du samtidig lover evig tavshed om disse begivenheder.« Lille Peter, der var dødsensangst, nedkrassede med ulæselig skrift bogstaverne »Peter« på papiret, hvorefter han atter blev ført ud på alleen og hastigt pilede hjem uden at turde sige et ord til nogen. Samme med-fart fik 7 andre rædselsslagne små-drenge.

Næste gang: Ved det hule piletræ

Jå udkig KORPSET RUNDT

det drenge, der var kommet i knibe i havnen og fortjener den udmærkelse, han her har fået.

Når man kommer træet hjem

Første gang, jeg var på vandretur, sagde jeg: »Det er både første og sidste gang, jeg ta'r med.« Og alligevel tog jeg med på den næste og sagde: »Det er anden og sidste gang!!« — Tredie gang gik det ligeså. Nu er jeg vendt dødt træet hjem fra sidste km-tur og stønner: »Det var både syttende og sidste gang!« —

Og nu glæder jeg mig til den næste tur!!

Fido.

Vablespecialist.

En tragisk og meget gammel vise.

Kære rare søde ravne,
jeg et indlæg fra jer savne,
I lovede mig hele tre,
jeg næste gang dem får at se.
Tak.

Egern også skal ha' dask,
hvad er det for noget pjask,
sidste gang I indlæg glemte,
denne gang I intet sendte.

Utak.

Poeten.

»Ørnetrop«.

Almindelig fejltagelse.

»Det viste sig, at de i SM annoncerede polobind ikke, som vi troede, var en slags viklers eller gamacher, men.. badebukser! Glimrende iøvrigt! Jeg har selv købt to par«.

»Bardunen«, Sønderborg.

Nogle tyske spejdere, der sidste sommer besøgte Danmark, beretter i det tyske spejderblad om deres forsøg på at lære dansk:

Ordet »ikke« lagde vi først mærke til. Det stod på alle opslag, vinduer og vægge, og så forstod vi, at det måtte betyde »nicht«.

»Tak« anvendes meget ofte. Man siger tak,

når man får noget, man kan lide, når man får noget, man ikke kan lide,

når man ikke får noget, når man vil have noget, når man har spurgt om noget eller når man bliver spurgt om noget.

Spejder redder dreng fra druknedøden.

Bent Kümpel, der er spejder i 1. Sønderborg trop, har fået tildelt bronzekorset for livredning.

En eftermiddag i december måned opholdt han sig ved havnen, da han pludselig hørte et plask — en lille dreng var faldet i havnen. Bent ilede til og så, at drengen kæmpede for at komme fri af noget stålwire, hans ben var blevet indfilitret i. Bent råbte om hjælp, hvorefter han søgte at få fat på drengen. Det lykkedes, nogle fiskere kom til hjælp og hjalp med at få drengen op, hvorefter Bent fulgte drengen hjem.

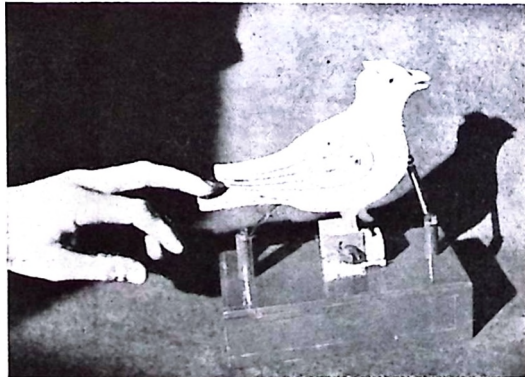
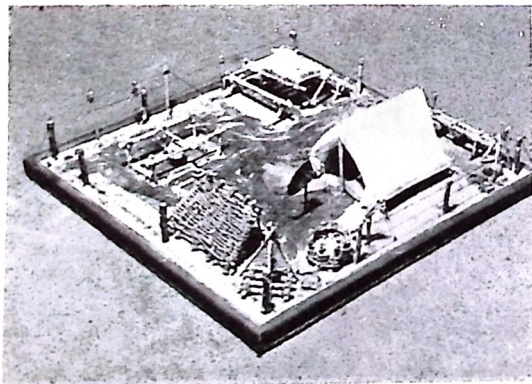
Bent har 2 gange tidligere red-

Aalborghus trops hytte i Sorup.

1. Nørrebro trop

har afholdt en større patruljekonkurrence. Et par af resultaterne kan du se på billederne her. Lærkepatruljen har fremstillet et morseapparat, hvor patruljedyret indgår som et morsomt led. Egernpatruljen har fremstillet en flot model af en patruljelejrplads.

Spejdere på hobbyudstilling.

Klintekongens Tropp, Store-Heddinge, deltog i påskedagene i Store-Heddinge Erhvervs- og Turistforenings Hobbyudstilling i Pavillonen på Anlægget med en stand, der var indrettet som en lejrplads med grantræer og mos samt lejrball. En voksfigur var iklædt en reglementeret spejderuniform. Trods den knæbne plads tog arrangementet sig godt ud. Agitationspjecen »Af Ørnapatruljens dagbog« samt eksemplarer af »Spejdernes Magasin« blev uddelt. Endvidere var korpsets plakater ophængt.

Finland:

Satakunta distrikt indbyder en patrulje på 9 spejdere og 1 fører til lejr ved Harjavalta i tiden 3.—13. juli med en 3—4 dages besøg i spejderhjem før lejren.

Ophold i lejren samt rejsen i Finland er fri. Almindelig lejrudrustning uden telte som finnerne stiller til rådighed, flag medbringes. Anmeldelse gennem divisionen til korpsskontoret snarest muligt.

— Det var da et underligt par strømper, du har på, den ene er rød og den anden grøn?

— Ja, og det mærkeligste er, at jeg har et par nøjagtig magen til hjemme. —

DUE DAVNE TIL

ÆRES-SIDEN

1. KL. SPEJDERE

1. Hjørring tropp
Bent Wessel Jensen
Erik Hansen

1. Aabenraa tropp
PF Leif Petersen
PA Poul Sørensen
PA Emil Bundesen
PA Johannes Koch

2. Osterbro tropp
Jussi Wolkovitz

1. Køge tropp
PF Erik Friis Nielsen
PF Kjeld Larsen

Dyssegården tropp
PF Jens Kjær Jensen

1. Vejle tropp
Stig Jensen
PF Erik Fledelius

6. Godthaab tropp
SK Erik Faber

3. Odense tropp
SK Leo Jensen

1. Køge tropp
PF Erik Friis Nielsen

Dyssegården tropp
PF Jens Kjær Jensen

VÅBDRØRE

6. Osterbro tropp
PF Erik Crone
PA Sven Hansen

1. Køge tropp
PF Erik Friis Nielsen
PF Poul Erik Petersen
PA Preben Olsen

Aaby-Hasle tropp
Peer Therkelsen

1. Hornsyld tropp
PF Knud Buch Jepsen

4. Aabenraa tropp
PF Erik Lildholdt

6. Godthaab tropp
PF Kaj Porsbøl Nommensen
PA Vagn Jacobsen

AVANDRINGER

100 km

1. Køge tropp
PA Hans Thormod Nielsen

60 km

Fribytterne

PA Kurt Th. Larsen
Georg Wohlers

2. Osterbro tropp
PA Torben Skov
PA Frank Skov

1. Køge tropp
PF Poul Erik Pedersen
PA Mogens Pedersen
Helge Pedersen
Torben Boholte
Allan Branth

RIDDERE

BLEV Din TROP NÆVNT DENNE GANG?

Tag den med
i lejren!

Kr. 1.75
i depoterne.

5. fortegnelse over troppsblade.

Bjørnenyt	Bjørnetroppen
Broen	1. Middelfart og
	1. Middelfart søtrop
Pilen	1. Langesø
Pløkken	Hammershøj tropp
Reveillen	Fæstningsdrenge, Fredericia
Scout	Hornsyld tropp
Spul	Silkeborg troppe og flokke
Tam-Tam	Korsør kolonne
Tam-Tammen	Knud den store tropp, Ålborg
Tomahawken	10. Odense
	Hermed 140 blade.
	Er der flere?

Uret med de mange hjul

Har du prøvet at skulle skille et ur ad, og så forsøge at sætte det sammen igen med det resultat, at der er for mange hjul, og at uret ikke vil gå.

Det er noget lignende med en tropp. Den består af en mængde små hjul, de skal være der alle sammen, og de skal sidde på det rigtige sted og passe sammen, for

at uret kan gå, som det skal. Du er måske kun et lille hjul i troppens »ur«, men du er ligeså betydningsfuld, som ethvert andet hjul, for at uret kan gå. Du er en del af troppen, og troppen er en del af dig. Kom så, lad os i fællesskab få uret til at tikke på den rigtige måde i tiden fremover.

Blå patrulje.

Nu kommer den helt rigtige lygte til spejderbrug

Forglas af klart plexiglas.

Knapper til rødt og grønt lys ved nedskydning af celluloidplader.

Nedskydning af begge plader giver total afblænding.

Ved total afblænding kan prismet på undersiden anvendes til kortlæsning.

Kontakt med momentafbryder til morsesignaler.

Kan aflåses både i tændt og slukket stand. Kontaktknappen afskærmer mod indtrængen af regn og fugt.

Alle funktioner foretages med een finger.

Dimensioner: 108 × 67 × 45 mm.
Elementer: 2 stk. 1,5 volt af internationalt anvendt type.

Pærer: 2,5 volt - 0,2 ampère.

Udskiftelig reflektor.

Kontaktsteder af messing.

Isolering foretaget med presspan.

Serieforbundne elementer.

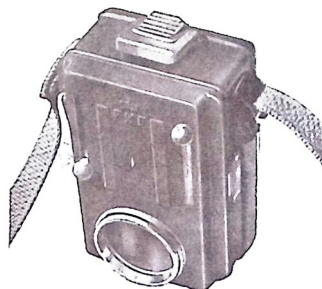
2 stk. reservepærer.

Ved fabrikationen er alt taget i betragtning for at fremstille en helt igennem hensigtsmæssig feltlygte.

Elementerne er de mest økonomiske i brug.

Beslag til fastgørelse i bælte. - Indstillelig bærerem af kraftig gjord.

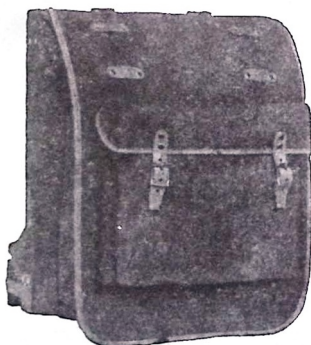
Lygten er ovnlakeret i hærens normalfarve.

kr. 15,50

Har du udstyret i orden til

sommerlejren?

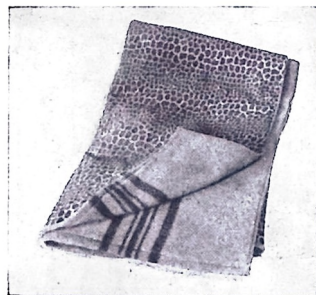
**Spejdermeis ekstra prima
47.00 - 52.00**

**Jamboree-meis m. lommer
44.50 - 49.50**

**Meiser i norsk model
junior 42-50 - 48.50
seniorstør.**

61.00 - 65.00 - 78.00

Bjergmeis m. snøre - khaki el. grå 86.00

Lejrbålstæppe

en god nyhed til dit lejrudstyr.

Stør. 125 × 165 kr. **33.50**

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Redaktør: Erik Jessen,

»Troldehøj«, Åbenrå.

Spejdersport

Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,

Søgade 3, Sørb.

Nørre Farimagsgade 39

København K., tlf. PALM 4526

Ekspr. kl. 9-17½, fredag 9-19, lørdag 9-14

Odense: Klostervej 19, telf. 12.418

Århus: Østergade 26, tlf. 13.613

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Fiolstræde 19, København K.,

Telefon PALM 5711. Kontortid kl.

8-16, lørdag kl. 8-12. Giro 2284

Begge blades ekspedition:

Korpskontoret.